

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/26232 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 2 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2007, verzonden op 4 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1.1. Appellant heeft eerder op 20 december 1999 om toelating als vluchteling verzocht. Bij besluit van 3 juli 2000 heeft de staatssecretaris deze aanvraag afgewezen, doch aan hem een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend geldig van 20 december 1999 tot 20 december 2000, omdat zijn verwijdering van bijzondere hardheid zou getuigen in verband met de algehele situatie in Afghanistan. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 20 december 2002. Op 18 september 2002 heeft appellant een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Bij besluit van 25 september 2003 heeft de minister deze aanvraag afgewezen, omdat het categoriale beschermingsbeleid voor Afghanistan op 12 september 2002 is beëindigd. Dit besluit is met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 8 februari 2005 in rechte onaanvaardbaar geworden.

Op 5 juli 2005 heeft appellant de bij besluit van 1 mei 2006 afgewezen aanvraag ingediend.

2.1.2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien: de grond voor verlening, bedoeld in

artikel 29, is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, is de minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan, voor zover thans van belang, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

2.1.3. Door te overwegen dat de huidproblemen van appellant niet kunnen worden beschouwd als rechtens relevante nova is de rechtbank ten onrechte voorbijgegaan aan de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2006 in zaak no. 2000603935/1 (JV 2006/420), waarin is geoordeeld dat geen sprake is van een herhaalde aanvraag, indien het bij de rechtbank bestreden besluit ziet op een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd en een eerder genomen – en in rechte onaantastbaar geworden – besluit ziet op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Het betreft immers een andere verblijfsvergunning asiel. Aangezien het besluit van 1 mei 2006 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd betreft en het besluit van 25 september 2003 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, is de beslissing op de aanvraag van 5 juli 2005, gelet op het bovenstaande, geen herhaalde. Het in de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2006 in zaak no. 200506456/1 (JV 2006/397) uiteengezette beoordelingskader staat dan ook niet in de weg aan toetsing van het in beroep bestreden besluit.

2.1.4. Uit het vorenstaande volgt dat de rechtbank de aanvraag van 5 juli 2005 ten onrechte als een herhaalde heeft aangemerkt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop, behoeven de grieven geen bespreking. De Afdeling zal de zaak daarom met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 2 april 2007 in zaak no. AWB 06/26232;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

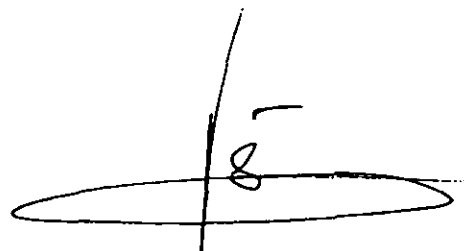
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juli 2007

205

Verzonden: 19 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage

Zitting houdende te Utrecht
Vreemdelingenkamer

Postadres: postbus 13023, 3507 LA Utrecht

[] AANTEKENEN

[] PER FAX ((026) 370 20 96)

Mevrouw mr. E. Derksen
Weverstraat 4 B
6811 EL Arnhem

Bezoekadres

Vrouwe Justitiaplein 1

3511 EX Utrecht

Telefoon (030) 223 3000

Fax Algemeen (030) 223 3648

Fax AC zaken (030) 223 3698

Fax Bewaringszaken

(030) 223 3649

Rabobankrekening 1923.25.906

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

mevr M. Huffels
030-2233634

4 april 2007
procedurenummer 06 / 26232 BEPTDN RE32 SE34
casusnummer
0742384

het beroep van te
justitienummer:
CRV-nummer:

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

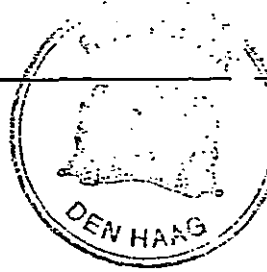
Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

Uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/ 26232 BEPTDN

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
2 april 2007

inzake

geboren op van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. E. Derksen, advocaat te Arnhem,

tegen een besluit van

De Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C. de Jongh, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en
Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 1 mei 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 5 juli 2005 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 21 februari 2007, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.2 Eiser legt aan de aanvraag ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel, omdat zijn huidziekte als een novum in de zin van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) dient te worden beschouwd. Eiser heeft in het land van herkomst veel problemen ondervonden vanwege zijn huidziekte. Uit schaamte en vanwege traumatische ervaringen heeft eiser niet eerder over zijn huidziekte kunnen verklaren. Ten aanzien van de inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek aan artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) heeft eiser geconstateerd dat ten onrechte een toets aan artikel 29, lid 1 onder a en c van de Vw achterwege is gelaten. Daarnaast heeft eiser aangegeven dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM) vreest. Het stoppen van de behandeling zal bij eiser ernstige psychische problemen teweegbrengen. Dit wordt nader onderbouwd door het medisch advies van 5 juli 2005 van

N. van Duijn. Voorts is eiser van mening dat hij een geslaagd beroep kan doen op overige klemmende redenen van humanitaire aard. Tenslotte verwijst eiser naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 5 maart 2002 (JV 2002/125) en 24 april 2003 (JV 2003/280) en heeft aangegeven dat er ten aanzien van eiser een van schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Dit dient in casu te leiden tot het achterwege laten van de toepassing van artikel 4:6 van de Awb.

Eiser heeft aan zijn aanvraag de volgende stukken ten grondslag gelegd:

1. Brief van het Academisch Medisch Centrum van 15 maart 2005;
2. Brief van het academisch Medisch Centrum van 29 maart 2005;
3. Brief van de Landelijke Vereniging voor Vitiligo-Patiënten van 1 maart 2005;
4. Foto's waarop de ernst van de aandoening bij eiser is te zien.

2.3 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen.

Verweerder heeft de verklaringen van eiser dat zijn leven in Afghanistan als gevolg van discriminatie vanwege zijn huidziekte onhoudbaar is geworden, ongeloofwaardig geacht. Nu het asielrelaas van eiser in eerdere procedures ongeloofwaardig is geacht, dient van hetgeen hij nu inbrengt positieve overtuigingskracht uit te gaan. Eiser heeft pas voor het eerst over zijn huidziekte gesproken in 2003, vier jaar na de indiening van de asielaanvraag. Dat hij dit uit schaamte niet eerder heeft gedaan wordt niet gevolgd door verweerder. Daarnaast heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de reden dat hij in dienst is getreden bij het leger. In de eerste procedure bij zijn aanvraag als vluchteling heeft eiser diverse malen gesteld dat hij zou zijn gedwongen om in dienst te treden bij het leger. In onderhavige procedure heeft eiser aangegeven in dienst te zijn getreden omdat hij als gevolg van schaamte hoopte dat hij zou sterven aan het front. Uit de door eiser overgelegde informatie omtrent vitiligo-patiënten blijkt dat dit in veel culturen wordt gezien als iets vreemds, een besmettelijke en onacceptabele aandoening. Echter nu deze brief niet specifiek betrekking heeft op eiser, is verweerder van mening dat hiermee nog niet aannemelijk is gemaakt dat het leven van eiser in Afghanistan als gevolg van discriminatie wegens zijn ziekte onhoudbaar was geworden. Met betrekking tot het vluchtelingenverdrag is verweerder van mening dat niet aannemelijk is dat eiser behoort tot één van de risicogroepen in het wijzigingsbesluit vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/ 60 van 8 oktober 2004. Door eiser is niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van een 'real risk' in het kader van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft zijn afwijzende beschikking mede gebaseerd op een advies van het Bureau Medische Advisering (BMA). Het BMA-advies is een deskundigenadvies. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij onder behandeling van een arts staat in verband met psychische klachten. Het is aan eiser om zijn psychische problemen aan te tonen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat door eiser niet is aangetoond dat er sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard zoals bedoeld in artikel 29 lid 1, onder c, van de Vw. In het verweerschrift stelt verweerder zich op het standpunt dat de aanvraag met toepassing van artikel 4:6 van de Awb dient te worden afgewezen, aangezien hetgeen in beroep door eiser is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten en omstandigheden zijn, die op grond van artikel 4:6 van de Awb tot heroverweging aanleiding geven.

2.4 Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartegen aan dat er sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden en dat de motivering in het verweerschrift afwijkt van het voornemen en de beschikking. Dit levert strijd op met artikel 3:46 van de Awb nu het bestreden besluit kennelijk niet op een deugdelijke motivering berust. Daarnaast stelt eiser dat nu de psychische gesteldheid van eiser in het advies van het BMA niet specifiek is onderzocht, dit advies

onzorgvuldig tot stand is gekomen. Eiser verwijst naar de overgelegde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 maart 2001 en stelt zich op grond hiervan op het standpunt dat indien eiser geen behandeling krijgt in Afghanistan er een zodanige verslechtering plaatsvindt dat de situatie binnen het bereik van artikel 3 EVRM valt. Voorts voert eiser aan dat het beleid onjuist is toegepast ten aanzien van de geloofwaardigheid en positieve overtuigingskracht en verwijst hierbij naar de overgelegde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 27 april 2006. Eiser behoort vanwege zijn huidaandoening tot een groep personen met een lichamelijk gebrek/handicap/ziekte, als bedoeld in het overgelegde UNHCR-rapport van mei 2006. Ter zitting heeft eiser verwezen naar de uitspraken van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 2 mei 1997 (RV 1997, 70) en 6 februari 2001 (JV 2001/103). Eiser heeft zich op grond van deze uitspraken van het EHRM subsidiair op het standpunt gesteld er aanleiding bestaat om de toepassing van artikel 4:6 van de Awb achterwege te laten. Het asielrelaas van eiser dient op grond daarvan inhoudelijk te worden beoordeeld en waarbij eiser zich beroept op artikel 29, eerste lid, sub a, b en c van de Vw.

2.5 Eiser heeft op 29 mei onderhavig beroepsschrift ingediend. Op 5 juli 2006 heeft eiser zijn beroepsschrift ondersteund met de volgende documenten:

1. een kopie van de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 maart 2001, AWB 00/6865;
2. het originele exemplaar van de brief van dhr. dr. J.P.W. van der Veen van 3 mei 2006;
3. een kopie van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 27 april 2006, AWB 05/33313;
4. de vertaling van het Tolk- en Vertaalcentrum Nederland (tvcn) gedateerd op 8 mei 2006 van de brief van _____ en de brief in de Dari-taal van 12 april 2006;
5. een kopie van het rapport van de UNHCR "Humanitarian consideration with regard to return to Afghanistan" van mei 2006;
6. een vertaling van het tvcn gedateerd op 8 mei 2006 van een brief van de schoonzuster van eiser, _____ en de brief in de Dari-taal;
7. een kopie van de uitspraak van de AbRS van 11 april 2003 (JV 2003, 225);
8. een kopie van de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, van 18 mei 2005, AWB 03/30376;
9. een kopie van de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 7 februari 2006, AWB 05/330.

Op 2 oktober 2006 zijn per fax overgelegd:

10. een vertaling van het tvcn gedateerd 9 augustus 2006 van de brief van Mohaminad Sediq aan het Hoofdkwartier der Commandanten van Veiligheid van provincie Parwan over een ontvangen dreigbrief en het antwoord hierop, en de onvertaalde brief in de Dari-taal;
11. een vertaling van het tvcn gedateerd op 9 augustus 2006 van de brief van Hezb-e-Islami Afghanistan, Secretariaat Algemene Hoofdafdeling Ambtenaren, Hoofdafdeling aanstellingen, en de onvertaalde brief in de Dari-taal;
12. een vertaling van het tvcn gedateerd op 8 mei 2006 van de brief van _____ en de brief in de Dari-taal;
13. een vertaling van het tvcn gedateerd op 8 mei 2006 van de brief van _____ en de brief in de Dari-taal;
14. een vertaling van tvcn gedateerd op 9 augustus 2006 van de brief van directeur van Dardo Lyceum, en de brief in de Dari-taal;
15. een vertaling van het tvcn gedateerd op 9 augustus 2006 van de brief van _____ en de brief in de Dari-taal;

16. een vertaling van het tvcn gedateerd op 9 augustus 2006 van de brief van het garagebedrijf van _____ en de brief in de Dari-taal;
17. een vertaling van het tvcn gedateerd op 9 augustus 2006 van de brief van _____ en de brief in de Dari-taal.

Op 1 februari 2007 heeft eiser overgelegd:

18. een kopie van de brief van dhr. drs. M.H.S. Toxopeus en dhr. dr. J.P.W. van der Veen van 23 januari 2007;
19. een kopie van de brief van verweerder van 11 juli 2005, waarin hij het Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers (COA) adviseert om aan eiser opvang te verlenen, omdat sprake is van zeer schrijnende humanitaire omstandigheden als bedoeld in C5/20, paragraaf 4.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc);

Op 2 februari 2007 heeft eiser overgelegd:

20. Een kopie van de brief van E. Bloemen van het Kenniscentrum vluchtelingen en gezondheid van 31 januari 2007.

2.6 Ingevolge het bepaalde in artikel 4:6 van de Awb is, indien na een geheel of gedeeltelijke afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

2.7 Blijkens de Memorie van Toelichting bij artikel 4:6 Awb dient een belanghebbende die buiten het geval van bezwaar en beroep wenst dat een bestuursorgaan terugkomt van een onherroepelijke beslissing en daarvoor een nieuwe aanvraag indient, nieuwe feiten en omstandigheden aan te dragen die (a) bij de behandeling van de eerste aanvraag geen rol hebben kunnen spelen, en (b) van zodanig aard zijn dat zij tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven. Het bestuursorgaan is alsdan verplicht de betekenis daarvan te onderzoeken en zo het de (herhaalde) aanvraag niet kan inwilligen, te motiveren waarom de aangevoerde nieuwe feiten of gewijzigde omstandigheden niet tot een andere uitkomst kunnen leiden.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.8 Niet in geschil is dat eiser eerder, op 20 december 1999, een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend. Bij uitspraak van 8 februari 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, het hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard en is deze procedure geëindigd. Op 18 september 2002 heeft eiser een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd aangevraagd. De procedure naar aanleiding van deze aanvraag is geëindigd met de uitspraak van de AbRS van 27 mei 2005. Beide procedures hebben niet geleid tot verblijfsaanspraken van eiser.

2.9 Bij de beoordeling van de onderhavige herhaalde aanvraag om een verblijfsvergunning asiel beperkt de rechtbank zich gelet op het voorgaande tot de vraag of eiser zich beroept op nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

2.10 Het toetsingskader voor de rechter in deze zaak, waarin sprake is van een herhaalde aanvraag, wordt bepaald door artikel 4:6 van de Awb. Indien een bestuursorgaan na

indiening van een verzoek om terug te komen van een in rechte onaantastbaar geworden besluit tot het oordeel komt dat daartoe geen termen zijn, kan niet door het instellen van beroep tegen dat besluit worden bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het gericht tegen het eerdere besluit. Het door eiser ingestelde beroep kan dan ook slechts leiden tot de beoordeling of zich na dat eerdere besluit, waarbij eiser toelating is geweigerd, nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan die verweerder noopten tot heroverweging van de eerdere aanvraag. De rechtbank wijst in dit verband op de uitspraak van de AbRS van 16 mei 2002 (JV 2002, 222).

2.11 Voor de rechterlijke toetsing maakt het geen verschil dat het bestuursorgaan in de motivering van zijn beslissing buiten het (beperkte) toetsingskader van de nova is getreden (AbRS 4 april 2003, JV 2003/219). Gezien deze jurisprudentie moet artikel 4:6 van de Awb door de rechtbank ambtshalve getoetst worden.

2.12 Voor zover de stukken onder overweging 2.5 zien op de huidziekte van eiser overweegt de rechtbank het volgende.

Uit de gedingstukken komt naar voren dat eiser, naar eigen zeggen, al zijn gehele leven problemen ondervindt vanwege zijn huidziekte vitiligo. De rechtbank is dan ook van oordeel dat eiser dit eerder, reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag, naar voren had kunnen en behoren te brengen, en is met verweerder van oordeel dat bovengenoemde problemen geen rechtens relevante nova zijn in de zin van artikel 4:6 van de Awb. In dit verband verwijst de rechtbank nog naar de rechtsoverwegingen 10.2 en 10.3 van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam van 8 februari 2005, waarin wordt overwogen dat eiser met het aanvoeren van de door hem ondervonden problemen vanwege zijn huidziekte te laat was. Nu de problemen vanwege de huidziekte van eiser door de rechtbank ook thans niet worden aangemerkt als rechtens relevante nova, kunnen de in beroep overgelegde documenten ter onderbouwing van deze stelling daaraan niet afdoen. Bovendien zien de verklaringen inhoudelijk op gebeurtenissen die zijn voorgevallen toen eiser nog in Afghanistan verbleef. Derhalve zijn zij te meer een bevestiging van de overweging van de rechtbank dat eiser eerder over zijn ziekte had kunnen en moeten verklaren.

2.13 Ten aanzien van de door eiser eerst in beroep overgelegde verklaring, nr. 4 onder 2.5, van van 12 april 2006 overweegt de rechtbank het volgende.

In deze verklaring wordt aangegeven dat andere deelnemers van de taalles niet naast eiser gingen zitten omdat ze dachten dat zijn ziekte misschien besmettelijk was, en de psychische en lichamelijke gevolgen hiervan. Daarnaast wordt aangegeven dat eiser verdrietig is over zijn ziekte in de periode in Afghanistan en dat hij blij was dat hij hier kan worden behandeld voor zijn ziekte. Zoals in rechtsoverweging 2.12 reeds is overwogen is de huidziekte van eiser geen novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb. De rechtbank overweegt dat de verklaring weliswaar dateert van na de voorgaande procedure doch dat het gerelateerd is aan eisers ziekte, die de rechtbank niet als novum duidt. De rechtbank ziet in de brief van , geen aanleiding voor toepassing van artikel 83 van de Vw aangezien de rechtbank de informatie aanmerkt als een voortbouwing op eerdere stellingen. Daarnaast is de verklaring een kopie en geen authentiek document en is deze afkomstig uit een niet objectief verifieerbare bron. Gelet hierop kan deze verklaring niet tot een andere beslissing aanleiding geven.

2.14 De kopie van het rapport van de UNHCR "Humanitarian consideration with regard to return to Afghanistan" van mei 2006 merkt de rechtbank aan als een algemeen stuk dat verweerder niet noopt tot het nemen van een andere beslissing. Het stuk ziet op bepaalde

groepen van personen met een ziekte. De rechtbank overweegt dat reeds gelet op de vaststelling dat de ziekte geen novum is, ook dit stuk niet tot een ander oordeel leidt.

2.15 Gelet op het beperkte toetsingskader van artikel 4:6 van de Awb –namelijk de vraag of er nieuwe feiten en omstandigheden zijn- kan eisers stelling dat er sprake is van schending van artikel 3 van het EVRM alleen in dit verband aan de orde komen. De rechtbank overweegt nogmaals dat eisers ziekte geen novum is. Van uitzonderlijke omstandigheden in het kader van artikel 3 van het EVRM die artikel 4:6 van de Awb opzij zetten is de rechtbank niet gebleken.

2.16 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.17 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door J.G.TH. Engelberts, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 2 april 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.H. Boomsma als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op:

04 APR 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 APR 2007	
ZAAKNR. 200702809	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

Geeft eerbiedig te kennen,

De heer , geboren op : van Afghaanse
 nationaliteit, verblijvende te , te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van
 advocaat en procureur mr. E. Derksen aan de Weverstraat 4B te 6811 EL Arnhem, die
 bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gesteld en als zodanig zal optreden, zulks met de macht
 van substitutie;

MACHTIGING

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende,
 mr. E. Derksen, advocaat te 6811 EL Arnhem aan de Weverstraat 4B, nadrukkelijk door
de heer , geboren op : van Afghaanse
 nationaliteit, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van een hoger beroepschrift
 tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht, Awb 06/26232, d.d. 2 april 2007 (bijlage 1).

De heer hierna te noemen appellant, kan zich niet verenigen met de uitspraak van de
 rechtbank Utrecht, noch met de overwegingen die hieraan ten grondslag liggen en wel om de
 navolgende redenen.

I. Procesverloop

Appellant heeft op 5 juli 2005 wederom een aanvraag ingediend in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 1 mei 2006 heeft de Minister de aanvraag van appellant tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Appellant heeft hiertegen beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 2 april 2007 heeft de rechtbank Utrecht het beroep ongegrond verklaard.

Onderhavig hoger beroepschrift richt zich tegen genoemde uitspraak van de rechtbank Utrecht.

II. Grieven

Appellant heeft vier grieven tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht.

Grief 1:

1. In paragraaf 2:12 van haar uitspraak overweegt de rechtbank Utrecht: *“Uit de gedingstukken komt naar voren dat eiser, naar eigen zeggen, al zijn gehele leven problemen ondervindt vanwege zijn huidziekte vitiligo. De rechtbank is dan ook van oordeel dat eiser dit eerder, reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag, naar voren had kunnen en behoren te brengen, en is met verweerder van oordeel dat bovengenoemde problemen geen rechtens relevante nova zijn in de zin van artikel 4:6 van de Awb.”*
2. Appellant is van oordeel dat de rechtbank Utrecht in genoemde passage heeft miskend dat de rechtbank Amsterdam in paragraaf 10.2 van haar uitspraak van 8 februari 2005 (Awb 03/52697 en 03/54062) slechts de ziekte op zich, én enkel in het kader van artikel 29, eerste lid aanhef en onder c van de Vreemdelingenwet, heeft beoordeeld. Ten tijde van de eerdere asielprocedure was er nog geen sprake van een intensieve medische behandeling bestaande uit lichttherapie en huidtransplantatie. De intensieve medische behandeling die eiser thans ondergaat en het ontbreken van deze medische behandelingen in het land van herkomst is in de eerste asielprocedure niet door de Minister, noch door de rechtbank Amsterdam in het kader van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a en b van de Vreemdelingenwet in de beoordeling betrokken. Daarom heeft de rechtbank op onjuiste gronden geconcludeerd dat er sprake zou zijn van een herhaalde aanvraag en een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek van appellant op, in ieder geval, de a- en de b- grond achterwege gelaten.

Grief 2:

3. De tweede grief van appellant richt zich eveneens tegen voornoemd passage in paragraaf 2.12 van de uitspraak van de rechtbank Utrecht.
4. Appellant stelt zich op het standpunt dat de rechtbank heeft miskend dat appellant niet zijn ziekte, maar de omstandigheid dat hij thans onder medische behandeling staat en dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst wegens het ontbreken van medische voorzieningen zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) als zijnde een novum naar voren heeft gebracht. Aanvankelijk werd op appellant de zogenaamde lichttherapie toegepast, nu wordt appellant tevens met behulp van huidtransplantatie behandeld. Ter onderbouwing hiervan heeft appellant een aantal verklaringen van de behandelend specialisten overgelegd, evenals een verklaring van dr. E. Bloemen, een onafhankelijke arts, verbonden aan Pharos. Dr. Bloemen is van oordeel dat er een beoordeling dient plaats te vinden van de psychische gevolgen voor appellant, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, nu vaststaat dat daar geen behandelingsmogelijkheden voor zijn huidaandoening aanwezig zijn. Voorts overweegt dr. Bloemen in zijn brief van 31 januari 2007 dat: "Het betreft hier een ernstige ziekte, waar geen behandeling voor is in het land van herkomst en waar ernstig lijden uit kan voortkomen. Het terugzenden van iemand met een dergelijk perspectief en de wetenschap dat er geen effectieve behandeling plaats kan vinden is vanuit medisch oogpunt als onmenselijk te bestempelen. Een asielzoeker kan wel degelijk ernstig lijden zonder dat hij denkt dat professionele hulp hem kan helpen."
5. Gelet op de inhoud en strekking van de overgelegde medische verklaringen van de behandelend specialisten, evenals de verklaring van dr. Bloemen, kan dan ook niet op voorhand worden uitgesloten dat de medische situatie van de vreemdeling ten opzichte van de situatie ten tijde van het eerdere afwijzende besluit thans dermate is veranderd, dat deze afbreuk kan doen aan dat eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust. Uit het vorenstaande volgt naar het oordeel van appellant dat de rechtbank Utrecht op onjuiste gronden heeft overwogen dat de aanvraag van appellant dient te worden afgewezen met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. Of de medische situatie van appellant ertoe noopt hem alsnog op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 een verblijfsvergunning te verlenen en welke betekenis in dat verband moet worden gehecht aan de verklaring van dr. Bloemen, zal door de Minister moeten worden beoordeeld.

Grief 3:

6. De rechtbank overweegt in paragraaf 2.12 van haar uitspraak: *"Nu de problemen vanwege de huidziekte vanwege de huidziekte van eiser door de rechtbank ook thans*

niet worden aangemerkt als rechtens relevante nova, kunnen de in beroep overgelegde documenten ter onderbouwing van deze stelling daaraan niet afdoen."

7. Appellant is van oordeel dat de rechtbank daarom had dienen te onderzoeken of de inhoud van de medische verklaringen, die in onderhavige procedure zijn overgelegd met betrekking tot de gezondheidstoestand van appellant als zijnde nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb dienen te worden aangemerkt. Door dit na te laten heeft de rechtbank de werking van deze bepaling miskend. Het betreft de medische verklaringen van de arts op het aanmeldcentrum d.d. 5 juli 2005, de medische verklaringen van de behandelend specialisten van 15 maart 2005, 29 maart 2005, 3 mei 2006, 26 januari 2007 en de medische verklaring van de heer Bloemen van 31 januari 2007. Voorts is een brief ingebracht van de Landelijke Vereniging voor Vitiligo-patiënten evenals foto's van appellant waarop de aandoening te zien is. Uit de inhoud van deze medische verklaringen komt naar voren dat de behandeling voor appellant is geïntensiveerd door toepassing van huidtransplantatie en dat het aannemelijk is dat appellant bij stopzetting van de behandeling wegens het ontbreken van medische voorzieningen in het land van herkomst psychische klachten zal ontwikkelen dan wel dat reeds bestaande psychische klachten zullen verergeren, hetgeen leidt tot een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Dat er in Afghanistan voor appellant onvoldoende behandelingsmogelijkheden aanwezig zijn is al in het advies van de medische adviseur van 8 maart 2006 bevestigd.
8. Van belang hierbij is dat de arts op het aanmeldcentrum bij brief van 5 juli 2005 heeft geadviseerd om een beoordeling door de medische adviseur te laten plaatsvinden met betrekking tot de psychische gevolgen die appellant zal ondervinden, wanneer hij niet meer behandeld wordt voor zijn ziekte. Dit standpunt wordt ondersteund in de medische verklaring van 31 januari 2007, afkomstig van dr. Bloemen, verbonden aan Pharos, niet zijnde een behandelende arts van appellant. De psychische gevolgen, waarvan aannemelijk is dat deze zullen ontstaan bij het afbreken van de medische behandeling is een nieuwe omstandigheid die in de eerste asielprocedure noch door de Minister noch door de rechtbank Amsterdam in de beoordeling is betrokken. Er kan dan ook op grond hiervan niet op voorhand worden uitgesloten dat de gezondheidssituatie van appellant ten opzichte van het eerdere afwijzende besluit, mede gelet op de intensivering van de medische behandeling, afbreuk kan doen aan dat eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust. Of de huidige medische situatie van appellant ertoe noopt hem alsnog op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 een verblijfsvergunning te verlenen, zal door de Minister moeten worden beoordeeld waarbij een persoonlijk consult bij de medische adviseur is geïndiceerd. In dat kader verwijst appellant naar artikel 4 van de Definitierichtlijn.
9. Artikel 4 van de Definitierichtlijn heeft rechtstreekse werking. Uit de huidige tekst van de Vreemdelingenwet, het Vreemdelingenbesluit noch uit enig ander algemeen

verbindend voorschrift van nationaal recht blijkt dat de Minister, thans de Staatssecretaris, gehouden is om de relevante elementen van het asielverzoek in samenwerking met de asielzoeker te beoordelen. De uit art. 4, lid 1, van de Definitierichtlijn voortvloeiende verplichting tot samenwerking is aan te merken als een voor de beoordeling van asielaanvragen relevante wijziging van het recht. In het licht van die samenwerkingsverplichting dient te worden beoordeeld of de Minister, thans de Staatssecretaris, het besluit zorgvuldig heeft voorbereid. In casu strekt de samenwerkingsverplichting in elk geval zover dat de Minister had dienen te reageren op het gedane verzoek om een persoonlijk consult bij de medische adviseur ter onderbouwing van de relevante elementen van zijn aanvraag. Daarbij dient in aanmerking genomen dat appellant heeft aangegeven dat hij lijdt onder zijn ziekte, maar dat het voor hem niet mogelijk is om verklaringen te overleggen over zijn geestelijke gesteldheid, aangezien hij niet onder behandeling staat van een specialist wat het overleggen van medische verklaringen hieromtrent bemoeilijkt, maar wat niet betekent, zoals door dr. Bloemen is verwoord, dat er geen sprake zou zijn van psychische klachten.

10. De uitspraak van de rechtbank Utrecht komt daarom in aanmerking voor vernietiging, wegens strijd met de door de wet vereiste zorgvuldigheid en het ontbreken van een deugdelijke motivering.

Grief 4:

11. In paragraaf 2.15 van haar uitspraak overweegt de rechtbank: *“Gelet op het beperkte toetsingskader van artikel 4:6 van de Awb –namelijk de vraag of er nieuwe feiten en omstandigheden zijn- kan eisers stelling dat er sprake is van schending van artikel 3 van het EVRM alleen in dit verband aan de orde komen. De rechtbank overweegt nogmaals dat eisers ziekte geen novum is. Van uitzonderlijke omstandigheden in het kader van artikel 3 van het EVRM die artikel 4:6 van de Awb opzij zetten is de rechtbank niet gebleken.”*
12. Appellant is van oordeel dat de uitspraak van de rechtbank op dit punt onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe overweegt hij als volgt.
13. Blijkens de uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 mei 1997 (RV 1997, 70) en 6 februari 2001 (JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Voor een vreemdeling, die bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een reëel risico op een behandeling, als bedoeld in artikel 3 van het EVRM is de indiening van een aanvraag,

als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 de aangewezen weg (uitspraak van 11 april 2003 in zaak nr. 200301121 /1, J V 2003/225).

14. Uit de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, tegen Nederland (JV 1998/45) volgt dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden de noodzaak kan bestaan om de in het nationale neergelegde recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen. Blijkens uitspraken van het EHRM van 2 mei 1997, tegen Groot-Brittannië (RV 1997,70) en 6 februari 2001, tegen Groot-Brittannië (JV 2001/103), kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dringende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens.
15. Appellant is van oordeel dat, met de enkele opmerking van de rechtbank Utrecht dat de ziekte van appellant geen novum is, - wat ook niet door eiser als zodanig als novum naar voren is gebracht met verwijzing naar de inhoud van voorgaande grieven-, onderhavige uitspraak een deugdelijke motivering ontbeert.

III. Conclusie

Om alle genoemde redenen verzoekt appellant het hogere beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank Utrecht d.d. 4 april 2007 te vernietigen, te bepalen dat de Staatssecretaris een nieuw besluit neemt op het asielverzoek van appellant, met veroordeling van de Staatssecretaris in de proceskosten in beide instanties.

Arnhem, 20 april 2007

mr. E. Derksen

